

протягом вісімнадцяти місяців, з яких щонайменше протягом року постійно після закінчення навчання; успішно здати екзамен після закінчення нотаріальної практики. Нотаріус є одночасно особою вільної професії і представником держави, нагляд за якою здійснюється Міністерством юстиції, Прокуратурою Республіки і нотаріальними радами.

Специфіка нотаріальної діяльності у Франції робить її досить парадоксальною і полягає в об'єднанні в одній особі двох різних, навіть протилежних якостей: і посадової особи, якій держава делегувала офіційну функцію, і особи, що здійснює цю функцію у рамках ліберального статусу [1, с. 149].

Відповідно до ст. 11 Закону Республіки Польщі «Право про нотаріат» від 14 лютого 1991 року нотаріусом може бути особа яка: має польське громадянство, цивільні права та обов'язки (є діє та правоздатною; бездоганну репутацію та гарантує виконувати роботу нотаріуса як належить; досягла 27-літнього віку; отримала юридичну освіту в Республіці Польща або отримала диплом магістра з правознавства в іноземній державі, визнаний Республікою Польща; була стажером нотаріуса; особа, яка склала нотаріальний екзамен; пропрацювала в якості помічника нотаріуса не менше 3-ох років [2].

У США нотаріальні дії вчиняють «публічні нотаріуси» або «нотаріуси», уповноважені державою особи, які реалізують повноваження щодо вчинення нотаріальних дій як основного або додаткового виду діяльності. Публічний нотаріус у США отримує ліцензію на спеціальне використання печатки на визначений термін (4–5 років) з метою засвідчення певних дій та частіше реалізує свої повноваження як найманий працівник на підприємстві. Проте фактично він є звичайним працівником, який виконує лише механічні функції, та не має права надавати консультації, складати проекти документів тощо [3, с. 153]. В США особа має право стати нотаріусом, якщо вона не молодша 18 років, постійно проживає в будь-якому штаті, або має постійне місце роботи чи займається бізнесом в цьому штаті, легально проживає на території США, володіє англійською мовою, також ця особа повинна пройти курси навчання та успішно скласти письмовий іспит, надати для перевірки факту притягнення до кримінальної відповідальності свої відбитки пальців.

Як зазначає М. Бондарєва, на відміну від США, нотаріусами в Англії визнаються особи, які пройшли спеціальні процедури допуску до цієї професії та професійна компетенція і обізнаність яких підтверджена свідоцтвом на право здійснення діяльності соліситора або свідоцтвом на здійснення нотаріальної практики, обидва з яких видаються Судом Архієпископа Кентерберійського [3, с. 154].

Отже, кожна держава в силу своїх правових традицій визначає індивідуальні особливості правового статусу нотаріуса та встановлює власні вимоги для кандидатів на посаду нотаріуса. Звертаємо увагу, що з метою поліпшення інституту нотаріату в Україні, варто запозичити найбільш прийнятну для України іноземну практику підбору кандидатів на посаду нотаріуса.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Льїна Ю. П. *Особливості правового статусу нотаріуса в деяких зарубіжних країнах. Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. 2013. №5. С. 148–152.*
2. *Prawo o notariacie: Ustawa z dnia 14 lutego 1991 r.* URL: <http://prawo.sejm.gov.pl/isap.nsf/download.xsp/WDU19910220091/O/D19910091.pdf> (дата звернення: 21.10.2018).
3. Бондарєва М. *Англосаксонський нотаріат: особливості організації та функціонування. Вісник Київського національного університету ім. Тараса Шевченка. 2007. № 74-76. С. 43–47.*

Х. Спільник

Науковий керівник – к.ю.н., доц. Н.П. Павлів-Самойл

ХАРАКТЕРИСТИКА ДЖЕРЕЛ ТРУДОВОГО ПРАВА

Кожна людина для забезпечення своїх як матеріальних, так і духовних потреб повинна реалізувати себе у певному виді діяльності, а тому вступає у трудові відносини. Даний вид суспільних відносин регулюється нормами права, що у свою чергу знаходять своє вираження у джерелах трудового права.

Джерела трудового права – це зовнішні форми виразу норм трудового права, які виступають результатом нормотворчих повноважень уповноважених органів та суб'єктів з метою ефективного правового регулювання відносин з питань праці.[1, 209]. Дане визначення дає підстави вважати джерела трудового права системним правовим явищем, яке складається з певних структурних елементів та характеризується відповідними ознаками. Таким чином, численні і різноманітні джерела даної галузі права мають загально зобов'язуючу природу і характеризуються формальною визначеністю, загальнообов'язковістю, загальновідомістю [2, 858].

Трудове законодавство – базис по регулюванні тих суспільних відносин, які виникають у сфері трудового права та становлять його предмет.

Трудове законодавство – це те основа трудового права, яке визначає його особливості, суть на місце серед інших галузей права.

Особова увага приділена КЗпП України та проекту ТК України. КЗпП України виступає складною, узгодженою системою нормативно-правових актів, які ухвалюються органами державної влади, органами місцевого самоврядування з питань праці.

Завдання КЗпП України полягає в регулюванні трудових відносин усіх працівників, сприяючи зростанню продуктивності праці, поліпшенню якості роботи, підвищенню ефективності суспільного виробництва і піднесенню на цій основі матеріального і культурного рівня життя трудящих, зміцненню трудової дисципліни і поступовому перетворенню праці на благо суспільства в першу життєву потребу кожної працездатної людини.

Що ж до проекту ТК України, то робота над його розробленням триває вже майже 20 років. Сучасні реалії та розвиток суспільства вимагає оновленого регулятора трудових відносин. Саме тому з прийняттям ТК України передбачається скасування КЗпП України, ЗУ «Про оплату праці», «Про відпустки», «Про визначення розміру збитків, завданих підприємству, установі, організації розкраданням, знищенням (псуванням), недостачею або втратою дорогоцінних металів, дорогоцінного каміння та валютних цінностей», що є позитивним аспектом, оскільки нарешті в одному законодавчому акті будуть об'єднані всі нюанси правового регулювання трудових відносин [3].

Якщо говорити про акти роботодавця згідно з проектом Трудового кодексу України, то в ньому передбачається значне розширення правосуб'єктності роботодавця шляхом розширення кола його прав. Зокрема йому надається право на добір працівників, зокрема і шляхом тестування, право на ведення колективних переговорів задля укладання колективних договорів, право на створення організацій роботодавців, право ухвалювати нормативні акти та інші [4, 36]. Роботодавець має право визначати повноваження працівників в односторонньому порядку. Більше того він встановлює умови праці та функціонування профспілок. Так ч.3 Ст.13 проекту Трудового кодексу України, закріплює право роботодавця самостійно врегульовувати усі внутрішні питання за допомогою видачі локальних нормативно-правових актів.[5, 312-313]

Система джерел трудового права – це органічна система, в якій всі її елементи займають чітко визначене місце, перебувають в певній підпорядкованості. КЗпП України виступає одними з домінуючих та основоположних регуляторів трудових відносин, визначає основні повноваження їх сторін, а також визначають місце трудового права серед інших галузей права.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Костюк В. *Джерела трудового права: поняття, особливості, принципи ієрархічної структури*. Публічне право. 2015. №4 (20). С.207-211.
2. Степакова Н.М. *Теоретико-правові підходи до визначення системи джерел трудового права України*. Форум права. 2011. №2. С.856-863.
3. Мігдаль О. *Проект трудового кодексу «за» і «проти»*. Юридична газета онлайн. URL: <http://jur-gazeta.com/publications/practice/trudove-pravo/proekt-trudovogo-kodeksu-za-i-proti.html>.
4. Середа О.Г. *Правовий статус роботодавця за Проектом трудового кодексу України*. Юридичний часопис Національної академії внутрішніх справ. 2012. №1 (3). С.35-41.
- Овсянко Д.С. *Повноваження роботодавця за Проектом Трудового кодексу України*. 2014. №2. С.312-3